

La Comédiathèque

Carantină

Jean-Pierre Martinez

comediathèque.net

**Acest text este disponibil pentru lectură gratuită.
Cu toate acestea, trebuie solicitată o autorizație din partea autorului înainte de orice
reprezentare publică, fie că este realizată de companii profesioniste sau de amatori.
Pentru a lua legătura cu Jean-Pierre Martinez și a solicita o autorizație pentru
reprezentarea uneia dintre operele sale:**

<https://comediatheque.net>
<https://jeanpierremartinez.net>

Carantină

Patru persoane care nu se cunosc sunt plasate, fără voia lor, în carantină, într-un loc ce se dovedește a fi un teatru abandonat. Dincolo de o sticlă imaginară, niște oameni (spectatorii) îi privesc. Cei considerați bolnavi se întreabă: cu ce virus ar fi putut fi contaminați? Ce riscuri îi așteaptă? Când și cum se va termina totul? Pe măsură ce situația avansează, începem să înțelegem că această enclavă se desfășoară într-un viitor apropiat, unde Big Brother domnește absolut, iar motivul acestei carantine nu este, poate, strict de natură medicală.

Personaje

Dom
Pat
Max
Sam/Kim

Sexul personajelor este indiferent, iar aspectul unisex, ba chiar uniform, este o caracteristică definitorie pentru toate personajele. Actorii pot, de altfel, să schimbe rolurile pe parcursul spectacolului, fiecare personaj fiind simbolizat printr-un costum (bluze de pacient albastre, roz sau verzi, bluză albă de infirmier, costum Mao negru). În această versiune, Dom și Max vor fi bărbați, iar Pat și Sam/Kim femei.

© La Comédiathèque

ACTUL 1

Scena poate rămâne goală, cu excepția uneia sau a două scaune. Dom intră cu un pas nesigur. Poartă un fel de halat (albastru, roz sau verde) de genul celor pe care pacienții le îmbracă în spital. Aruncă o privire intrigată în jur, înainte de a descoperi cu stupefacție prezența spectatorilor și de a se apropia de ei, examinându-i cu o expresie îngrijorată. Pat, îmbrăcat la fel, intră în urma lui.

Pat – Bună ziua.

(Surprins, Dom tresare, se întoarce și o zărește pe Pat.)

Dom – M-ați speriat...

Pat – Îmi pare rău... Deci și dumneavoastră sunteți...?

Dom – Da...

(Moment de stânjeneală.)

Pat – Ne-am mai văzut, nu-i așa?

Dom – Cred că eram în același vagon.

Pat – Vagonul 13, așa-i? Nu știu dacă are vreo legătură...

Dom – O legătură? Cu numărul 13, vreți să spuneți?

Pat – Cu faptul că suntem amândoi aici! Pentru că eram în același vagon...

Dom – Nu știu. Ca să fiu sincer, nici măcar nu știu de ce suntem aici.

Pat – Nici eu. Nu înțeleg nimic. Când am coborât din tren, doi agenți mi-au spus să-i urmez...

Dom – Sunteți sigură că erau polițiști?

Pat – Cred că da... Aveau mască. Adică nu o mască... Una din acelea ca în spitale, vreau să spun. M-au urcat într-o ambulanță și...

Dom – O ambulanță, sunteți sigură? Nu, pentru că dacă erau polițiști...

Pat – Să zicem... o dubă, atunci.

Dom – O dubă de poliție medicalizată.

Pat – Exact... M-au adus aici și... mi-au spus să aștept. Și dumneavoastră?

Dom – La fel... Deci nici dumneavoastră nu vi s-a spus nimic.

Pat – Mi s-a spus să aștept.

Dom – Și... nu ați auzit altceva?

Pat – Nu... *(O pauză)* Cred că s-a pomenit de cuvântul carantină.

Dom – Așa...?

Pat – Ați auzit și dumneavoastră asta?

Dom – Nu chiar...

Pat – E cel mai probabil, nu?

Dom – O carantină, da... Ce altceva ar putea fi?

Pat – Asta ar explica măștile.

Dom – Da... Și acum ce facem?

Pat – Așteptăm... Asta ni s-a spus, nu? Ni s-a spus să așteptăm.

(O pauză.)

Dom – O carantină... Dacă chiar durează patruzeci de zile... Sper să primim niște explicații înainte.

Pat – Se spune carantină, dar... nu e neapărat atât de lungă. Depinde de boală.

Dom – Credeți că e vorba de o boală?

Pat – Ce altceva? Dacă ne-au pus în carantină...

Dom – Da... Trebuie să fie un virus.

Pat – Foarte contagios, îmi imaginez.

Dom – Da... probabil.

Pat – Eu nu am niciun simptom, dumneavoastră?

Dom – Nu, nici eu.

Pat – Dar vedeți... Asta nu înseamnă că nu suntem bolnavi. Depinde de perioada de incubație.

Dom – Sunteți medic?

Pat – Ordonator.

Dom – Ordonator?

Pat – Pe vremuri, se spunea informatician, cred.

Dom – În regulă... Deci virusurile, le cunoașteți...

Pat – Am mai ales trei copii... Dar dumneavoastră?

Dom – Nu am copii.

Pat – Nu, mă refeream... Nici dumneavoastră nu sunteți medic.

Dom – Sunt formator.

Pat – Formator...

Dom – Pe vremuri, se spunea profesor, cred. Măine poate se va spune... dresor.

Pat – Înțeleg...

Dom – A, da? Și ce anume înțelegeți?

Pat – Nu, vreau să spun... Știți și mai puțin decât mine despre virusuri...

(O pauză.)

Dom – Și deci perioada de incubație depinde de virusuri?

Pat – Exact... Uneori, primele simptome apar la o săptămână după contaminare. Alteori mai repede, alteori mai târziu.

Dom – Păreți să știți destul de multe despre răspândirea epidemiilor... pentru cineva care nu e medic.

Pat – V-am spus, am trei copii. Când unul se îmbolnăvește, e rar ca ceilalți doi să nu urmeze la câteva zile după.

Dom – Dar noi nu suntem bolnavi!

Pat – Poate că suntem contagioși cu mult înainte să ne îmbolnăvim noi înșine.

Dom – Da... Dacă chiar suntem purtători ai virusului.

Pat – De aici și carantina, probabil... Dar sigur ni se va explica totul.

Dom – Da, sigur...

(Max intră, purtând aceeași ținută ca ei.)

Dom – Ah... Cu cât suntem mai mulți, cu atât...

Pat – Cu cât suntem mai mulți...?

Dom – E o expresie pe care o foloseam odată... Cu cât suntem mai mulți... Nu, nimic...

Pat – Domnul poate ne va putea spune mai multe.

(Max, vizibil debusolat, se apropie de public.)

Dom – Nu aș paria pe asta. Nu pare prea lucid.

Pat – Bună ziua.

Max – Ah, bună ziua... Eu... Eu tocmai am sosit și eu...

Dom – Cum știți că și noi tocmai am sosit?

Max – Pardon...?

Dom – Ați spus: „Tocmai am sosit și eu.” De unde știți că și noi tocmai am sosit? Am putea fi aici de săptămâni întregi...

Max – Sunteți aici de câteva săptămâni?

Pat – Tocmai am sosit.

Max – Ah... Ca și mine, atunci... Exact cum spuneam.

Pat – Da...

Max – Și... știți de ce suntem aici?

Dom – Ne bazam puțin pe dumneavoastră ca să ne spuneți...

Max – Nu știu... M-au luat direct de pe peron, fără nicio explicație. Eu n-am timp de așa ceva.

Pat – Și eu la fel... Copiii mei mă așteaptă acasă. Și soțul meu. Dar dumneavoastră?

Max – Nu sunt căsătorit. Am făcut doar o scurtă vizită în Sud ca să-mi văd mama la spital.

Dom – E bolnavă și ea?

Max – Și-a fracturat colul femural.

Pat – Ei bine, măcar asta nu e contagios...

Max – Da, dar cine mă plătește pe mine? Am două șantiere de terminat până la sfârșitul săptămânii...

Pat – Poate o să primim o despăgubire. Sunteți meseriaș?

Max – Sunt instalator.

Dom – Și să te gândești că atunci când cauți unul, nu găsești niciodată...

Max – Poftim?

Dom – Nimic, nimic...

Pat – Instalator... Am mai auzit cuvântul ăsta, dar nu mai știu exact ce înseamnă.

Dom – Acum se spune reparator.

Pat – A, da...

Dom – Domnul este reparator specializat. Repară țevi, canalizări, robinete... Instalator, cum se spunea pe vremuri.

Max – Exact.

Dom – Deci, nici dumneavoastră nu știți de ce ne-au închis aici?

Pat – Pentru că dumneavoastră credeți că ne-au închis?

Dom – Închiși sau nu, dacă suntem în carantină, nu avem voie să ieșim, nu-i așa?

Max – Deci chiar credeți că suntem în carantină?

Dom – După cum spune doamna, care e o mare specialistă, suntem purtători ai unui virus și suntem contagioși. De aceea ne-au izolat.

Max – Un virus? Ce virus?

Pat – Asta... Probabil un virus necunoscut. Altfel, ar exista deja vaccinuri și nu ne-ar fi pus în carantină.

Max – Bine, dar de ce noi? Știți?

Pat – Probabil am fost în contact, fără să știm, cu cineva bolnav... Spuneați că v-ați dus să vă vedeți mama la spital?

Max – Pentru o fractură!

Pat – Da... Dar spitalele sunt pline de virusuri, nu-i așa? E bine cunoscut...

Max – Aha, deci acum ar fi vina mea...

Dom – Nu vă enervați, prietene. Nimeni nu vă învinuiește.

Pat – Și oricum, dacă o să fim ținuți aici săptămâni întregi, mai bine rămânem solidari.

Max – Deci credeți că ne vor ține aici săptămâni întregi?

Pat – Nu știm. Deocamdată, nu știm nimic.

(Un moment de tăcere.)

Max – Dar dumneavoastră sunteți bine?

Pat – Sunt... Aș fi preferat să mă întorc direct acasă, la soțul și copiii mei, dar asta e...

Max – Nu, dar asta nu contează. Vreau să spun... Aveți impresia că sunteți bolnavă?

Pat (*iritată*) – Deocamdată, nu.

Max – Și dumneavoastră?

Dom – Sunt bine. Dar... mulțumesc că vă preocupați de sănătatea mea.

Max – Nici eu... Sunt în plină formă.

Dom – Foarte bine, foarte bine... Ne bucurăm pentru dumneavoastră...

(Max aruncă din nou o privire în jur.)

Max – Știți unde suntem, mai exact?

Dom – Nu... Nu am văzut nimic din duba mortuară care ne-a adus aici. Geamurile erau acoperite.

Max – Era o dubă mortuară, sunteți sigur?

Dom – Am spus asta? Nu, voiam să spun dubă sanitară, evident.

Pat – Am mers doar vreo cincisprezece minute. Nu trebuie să fim foarte departe de gară...

Max – Da... dar nu e un spital.

Pat – Nu... Dar, deocamdată, nu suntem bolnavi.

Max – E ciudat... Ce loc e ăsta...? (*Se uită în jur, face câțiva pași, iar chipul i se blochează când zărește spectatorii.*) Și ăștia cine sunt?

Pat – ăștia? Cine?

Max (*arată spre public*) – ăștia!

(*Pat se apropie și își îngustează ochii.*)

Pat – Nu văd nimic... Cu luminile astea... Mă orbesc...

Max – Acolo! Toți oamenii ăștia care ne privesc!

Pat (*zărește publicul*) – Nu... Dar ce-i asta...? (*Către Dom*) Ați văzut?

Dom – Da... A fost primul lucru pe care l-am văzut când am intrat.

Pat – Și nu v-ați gândit să ne spuneți?

Dom – Ce anume?

Pat – Că suntem priviți! Că suntem ascultați!

Dom – Mi-a ieșit din minte... Ce s-ar fi schimbat? N-am făcut nimic rău, nu? Și n-am spus nimic rău...

Pat – Sper...

Max – Eu n-am spus nimic deloc.

Pat – E un coșmar...

Max – Credeți că ne aud?

Dom – Cred chiar că sunt aici pentru asta.

Max – Ca să ne asculte?

Pat – Ca să ne observe, cel puțin. Din moment ce suntem în observație. Să vadă cum evoluează boala...

Max – E curios. Noi, pe ei, nu-i auzim.

Dom – Poate pentru că nu spun nimic.

Pat – Sau poate sunt dincolo de un geam.

Max – Un geam?

Pat – Ca într-o sală de interogatoriu, înțelegeți... (*Mijindu-și ochii în fața reflectorilor care o orbesc*) Și cu luminile astea care ne sunt aruncate direct în ochi...

Dom – Nu m-am aflat niciodată într-o sală de interogatoriu. Cel puțin, nu până astăzi.

Pat – Ba da, sigur că știți. Când ești de partea bună, îi poți vedea pe ceilalți, dar ei nu te pot vedea pe tine.

Max – Ceilalți?

Pat – Suspecții!

Max – Da, dar aici, noi îi vedem.

Dom – Un lucru e sigur: dacă într-o zi ajung într-o sală de interogatoriu, cu siguranță nu voi fi de partea bună.

Max – Partea bună...? Care ar fi, după dumneavoastră?

Dom – Partea bună a geamului! Cea de unde poți privi fără să fii văzut...

Max – Deci, după părerea dumneavoastră, ei sunt cei care vor fi interogați... iar noi suntem aici ca să-i observăm.

Pat – Aveți dreptate, nu are nicio logică. Nu suntem polițiști...

Dom – Dacă spuneți dumneavoastră...

Pat – Pofțim?

Dom – Păreți să știți multe și despre sălile de interogatoriu...

Pat – Ce vreți să insinuați?

Dom – Nu știu... Știți totul despre virusuri, sau aproape... Știți cum arată o sală de interogatoriu. Să nu-mi spuneți că nu sunteți trimisă de ei?

Pat – Ei? Nu înțeleg...

Max – Ați putea fi o infiltrată. Cred că asta încearcă domnul să insinueze. O spioană, dacă preferați...

Pat – Cred că începem cu toții să ne pierdem mințile. Oamenii aceștia sunt, cel mai probabil, medici. Sunt aici să observe evoluția bolii noastre, fără riscul de a fi contaminați.

Max – Hai să ne prefacem că nu sunt aici.

Dom – Așa. Asta o să facem... Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum nu am fi cobai într-un laborator, supravegheați zi și noapte de o sută de specialiști ca să vadă în cât timp vom muri și în ce fel...

(Sam intră, purtând aceeași ținută ca și ceilalți.)

Sam – Bună ziua...

Pat – Poate doamna ne poate lămuri... Bună ziua, doamnă, sunteți medic?

Sam – Sunt informator.

Pat – Informator?

Dom – Pe vremuri, se spunea jurnalist, cred.

Max – Ah... Deci sunteți ca noi.

Sam – Sunteți toți informatori?

Max – Nu... Vreau să spun că sunteți ca noi... Nu știți de ce am fost aduși aici.

Sam – Îmi pare rău, dar nu am nicio idee. Tocmai coboram din tren...

Dom – Da, bine, asta știm deja...

Sam – Păi dacă știți, atunci de ce mă întrebați?

Max – Dar nu știm nimic, tocmai v-am spus!

Sam – Nu e cazul să vă enervați.

Max – Scuzați-mă, aveți dreptate.

Sam – Deci, coboram din tren și... niște polițiști m-au adus aici. Nu am nicio altă informație. Nu știu deloc de ce am fost reținuți.

Dom – Vi s-a spus că este vorba despre o reținere?

Sam – Nu, nu explicit, dar...

Pat – Eu am auzit mai degrabă de carantină. Sau cel puțin așa am înțeles.

Sam – Poate vorbeau despre vârsta dumneavoastră...

Dom – Ei bine, asta chiar ne ajută...

Sam – Dacă ne-au plasat în arest preventiv, trebuie să fie un motiv întemeiat.

Dom – A, deci acum suntem în arest preventiv?

Sam – Îmi pare rău... Voiam să spun în observație...

(Pat își coboară puțin vocea, desemnând discret publicul.)

Pat – Deci nici dumneavoastră nu știți cine sunt toți oamenii aceștia care ne privesc...

(Sam observă publicul, dar nu pare deloc surprinsă.)

Sam – Nu...

Max – Deci și dumneavoastră erați în trenul ăsta?

Sam – Vagonul 13. Locul 40. Dar voi?

Pat – 42.

Max – 41.

Dom – 43.

Sam – Deci eram așezați unii lângă alții.

Pat – Sau unii față în față cu ceilalți.

Sam – Asta ar putea explica faptul că am fost contaminați de aceeași persoană... Dar de cine?

(Se uită suspicios la ceilalți trei. Moment de perplexitate generală.)

Pat – Ce ridicoli arătăm în ținutele astea... Am impresia că suntem într-un azil de nebuni...

Max – Dar nebunia nu e contagioasă... Nu-i așa?

Sam – Mai bine evităm orice contact fizic.

Dom – A, pentru că aveți de gând să...

Pat – Mai bine evităm și să tușim. Sau, dacă trebuie, punem mâna la gură.

Dom – Atunci de ce nu ne-au dat măști? Dacă suntem contagioși...

Pat – Probabil consideră că între noi nu mai are rost. Dacă deja suntem toți condamnați...

Sam – Condamnați?

Pat – Scuzați-mă, voiam să spun contaminați.

Max – În cazul ăsta, nu mai are rost să punem mâna la gură când tușim.

Dom – Și deci putem să ne atingem, nu?

Sam – Măcar să ne prezentăm înaintea. *(Îi întinde mâna lui Dom)* Sam.

(După o mică ezitare, Dom îi strânge mâna lui Sam.)

Dom – Dom.

(Același ritual cu ceilalți doi.)

Pat – Pat.

Max – Max.

(Își strâng toți mâna, cu o oarecare ezitare. Deodată, se aude un fâșâit de difuzor și o voce off se face auzită.)

Voce – Bună ziua tuturor. Ne auziți?

(Moment de ezitare.)

Sam – Afirmativ. Vă primim cinci din cinci.

Dom – Sau mai degrabă patru din cinci.

Voce – În primul rând, vă rugăm să ne scuzați pentru toate aceste neplăceri, care au fost din păcate necesare din cauza crizei cu care ne confruntăm cu toții. A trebuit să reacționăm de urgență. Și nu am avut timp să vă explicăm clar motivele reținerii dumneavoastră... Adică ale plasării dumneavoastră în acest loc de izolare, pentru a evita orice contact cu exteriorul...

Pat – Și putem afla acum despre ce fel de criză sanitară este vorba?

Voce – Este puțin dificil de explicat prin intermediul unui difuzor. Dar nu vă faceți griji. În curând vom veni să vă întâlnim. Între timp, ne vom asigura că nu vă lipsește nimic. La intrare este un frigider și dulapuri pline, care vă vor permite să vă alimentați. Există și o ușă care duce la un coridor cu camere, fiecare echipată cu baie proprie și minibar. Este destul de simplu, dar veți vedea, aveți tot ce vă trebuie...

Dom – Tot ce ne trebuie?

Voce – Avem chiar și un fotbal de masă.

Max – Putem măcar să știm cât timp va dura toată treaba asta?

Pat – Soțul și copiii mei mă așteaptă acasă. Mă rog, mai ales copiii...

Voce – Stați liniștită. Familiile dumneavoastră, angajatorii sau clienții au fost anunțați. Vă dorim un sejur plăcut alături de noi și ne revedem în curând.

(Se aude un nou fâșâit, apoi nimic.)

Pat – Sejur plăcut...?

Dom – Ei bine... Asta e... N-avem decât să ne ținem gura și să așteptăm...

Sam – E nebunie curată...

(Moment de perplexitate generală.)

Pat – O să-l sun pe soțul meu. Măcar să-l anunț. *(Își scoate telefonul.)* Și poate că afară au mai multe informații... *(Apasă pe o tastă și fața i se încremenește.)* Nu am semnal... Dar voi?

(Dom își scoate telefonul.)

Dom – Nici eu.

Sam – Probabil folosesc un dispozitiv de bruiaj...

Max – Dar de ce?

(Moment de perplexitate.)

Pat – Deci chiar suntem complet izolați de lume...

Dom – Și acum ce facem?

Sam – Ce vreți să facem?

(Un moment de tăcere.)

Max – Hai să mâncăm.

Dom – Poftim?

Max – Ne-au spus unde e mâncarea.

Dom – Deci suntem închiși aici fără să știm de ce, fără nicio posibilitate de a comunica cu exteriorul, și pe el îl preocupă doar mâncarea...

Max – Aveți o idee mai bună?

Dom – Nu...

Max – Atunci faceți ce vreți, dar eu mor de foame...

(Iese. Ceilalți trei se privesc.)

Sam – De fapt, și mie mi-e cam foame...

(Iese.)

Dom – Ce părere aveți?

Pat – Până la urmă... cu ce ne-ar ajuta să murim de foame?

(Iese. După o ezitare, Dom o urmează.)

Negru.

ACTUL 2

Lumina revine pe scenă. Dom și Pat fac pași nervoși, ca niște lei în cușcă. Max îi privește detașat, mâncând o felie de pizza.

Pat – Nu eram patru, înainte?

Dom – Ba da...

Pat – A patra persoană a dispărut...

Dom – Cum o chema, deja?

Max – Kim.

Pat – Kim?

Dom – Sam, cred.

Max – Da, Sam, exact...

Dom – Ce-or fi făcut cu ea?

Max – Poate au eliberat-o.

Pat – Ar fi eliberat-o? Și pe noi, nu?

Dom – Sau... poate că a murit...

Pat – A murit? Vreți să spuneți... din cauza bolii?

Dom – Nu știu. (*Către Max*) Dumneavoastră ce credeți?

Max – Da, poate că a murit.

Pat – Se pare că asta nu vă taie pofta de mâncare, cel puțin...

(Un moment de tăcere.)

Dom – De cât timp suntem aici?

Pat – Aș spune o săptămână, nu?

Max – Exact șapte zile.

Pat – Da, exact ce ziceam... O săptămână. Simt că înnebunesc.

Dom – Și eu.

Pat – Nu suntem nebuni de legat... încă. Dar închiși, asta da.

Max – Oricum, ni s-a spus să rămânem aici.

Dom – Ni s-a spus? Cine ni s-a spus?

Max – Autoritatea. Adică, autoritățile sanitare. Așa au spus în difuzor. Nu ați auzit?

Pat – E doar o voce anonimă într-un difuzor...

Dom – Adevărat, ce știm noi de fapt? Poate am fost răpiți...

Max – De polițiști?

Pat – Poate că erau polițiști falși. Aveau măști...

Max – De ce ne-ar fi răpit?

Dom – Ca să ne ceară răscumpărare? Eu nu am familie... Bănuiesc că nici voi nu sunteți miliardari.

Pat – Am doar apartamentul meu, care oricum aparține băncii până termin de plătit creditul peste cincizeci de ani. Nu cred că banca mea ar plăti o răscumpărare ca să mă elibereze... doar ca să pot continua să-mi plătesc ratele.

Dom – Și apoi, nimeni nu ne-a cerut vreo răscumpărare.

Max – Nu din câte știu eu, cel puțin.

Dom – Răpitorii noștri și-au dat seama probabil că nu suntem o afacere profitabilă și au plecat. Uitând să ne elibereze...

Pat – Sau poate că e o luare de ostatici. Luările de ostatici durează mult. Uneori ani întregi.

Max – O luare de ostatici?

Pat – De ce nu? Au revendicări, și ne amenință că ne omoară dacă autoritățile nu le dau ce vor.

Max – În cazul ăsta, sunteți într-o situație proastă.

Dom – Suntem?

Max – Nu, vreau să spun... suntem toți într-o situație proastă. De mult timp autoritățile nu mai cedează în fața șantajului terorist. Chiar și când viața ostaticilor este în pericol.

(Un moment de tăcere.)

Pat – Cred că începem să deliram... Nu, e doar o simplă carantină, și asta e tot.

Dom – Chiar credeți?

Pat – Asta prefer să cred, ca să nu înnebunesc...

Max – Aveți dreptate. Nu trebuie să vedem totul în negru.

Pat – Cel mai important e că nimeni nu e bolnav... Dacă e într-adevăr o carantină, până la urmă ne vor lăsa să plecăm...

Max – Dar cu ce ne-am fi putut contamina?

Dom – E curios, ați spus „cu ce” și nu „cu ce boală”.

Pat – Cu ce altceva ne-am putea contamina, dacă nu cu o boală?

Max – Nu știu... Am spus așa... Dumneavoastră ce credeți?

Dom – Nimic. Nu cred nimic. Și dacă aș crede ceva, nu v-aș spune.

(Pat se întoarce spre spectatori.)

Pat – Și ei, sunt tot aici...

Max – Poate că nici ei nu pot pleca.

Pat – Sunt ținuți ostatici, ca și noi?

Dom – Dacă sunt liberi să plece, chiar mă întreb de ce nu au făcut-o deja.

Max – Da... Pentru că nu se întâmplă mare lucru interesant.

Pat – Parcă am fi într-o emisiune de reality-show. Și noi o să ajungem să ne plictisim...

(Doctorul Kim intră în scenă. Este aceeași actriță care juca rolul lui Sam, dar acum poartă un costum Mao negru și afișează un zâmbet de prezentator TV.)

Kim – Dragi prieteni, bună ziua!

(Cei trei se întorc surprinși.)

Pat – Nu poartă același halat ca noi. Trebuie să fie medic.

Dom – E curios, mi se pare cunoscută...

Pat – Și eu am impresia că am mai văzut-o undeva.

Max – Poate ne va explica, în sfârșit, ce facem aici...

Dom – În sfârșit!

Pat – Bună ziua, doctore. Așadar, ne eliberați?

Kim – Nu chiar încă...

Dom – Dacă ne-ați spune mai întâi cine sunteți și de ce suntem aici.

Kim – Eu sunt... reformatorul dumneavoastră.

Pat – Reformator?

Kim – Sunt aici să vă readuc în formă.

Pat – Cred că înainte asta se numea inchizitor.

Dom – Iar mâine o să-i spunem salvator.

Pat – Dar sunteți medic?

Kim – În orice caz, sunt doctor... Sunt doctorul Kim. Și sunt aici ca să vă vindec.

Dom – Să ne vindecați?

Kim – Să spunem... să vă readuc pe calea cea dreaptă. Calea vindecării...

Pat – Și cum intenționați să faceți asta?

Kim – Reformându-vă, desigur. Dacă mai este posibil...

Pat – Deci nu aveți niciun vaccin.

Max – Ei bine, asta e foarte liniștitor...

Pat – Dar totuși... de ce ne țineți aici? A venit momentul să ne spuneți.

Kim – Ați fost în contact cu cineva periculos.

Max – Vreți să spuneți... cineva care poartă un virus periculos?

Kim – Da, într-un fel. Așteptăm să vedem dacă sunteți contaminați și voi...

Dom – Dar nu am primit niciun tratament!

Kim – Nu există niciun tratament.

Dom – Vreți să spuneți că nu există niciun tratament medical?

Pat – Dar nu avem niciun simptom!

Kim – Este o afecțiune a cărei incubatie poate fi foarte lungă.

Dom – Și dacă suntem cu adevărat infectați cu acest virus, ce aveți de gând să faceți cu noi?

Kim – Așteptăm instrucțiuni în acest sens.

Dom – Am impresia că vorbesc cu un robot, al cărui hard disk e puțin zgâriat. Sigur nu dumneavoastră sunteți cea care are un virus?

Pat – Ceea ce este sigur e că suntem închiși aici de o săptămână, fără niciun contact cu familiile noastre...

Dom – Nici măcar prin telefon!

Pat – Rețeaua e bruiată. Virusurile nu se transmit prin telefon, nu?

Kim – Depinde care...

(Pat arată spre public.)

Pat – Și cine sunt toți oamenii ăștia care ne privesc?

Kim – Sunt și ei cobai.

Pat – Și ei? Deci, suntem cu adevărat cobai.

Kim – Vrem să vedem care sunt reacțiile lor după un contact prelungit cu persoane grav afectate, ca voi.

Dom – Dar nu avem niciun contact cu ei!

Kim – Da. Dar ei vă aud. Și vă văd.

Max – Mă simt ca un hamster într-un laborator.

Pat – Măcar dacă am avea o roată ca să facem puțină mișcare...

Kim – Nu este un joc, credeți-mă.

Pat – Dar totuși, ce este acest virus, mai exact?

Kim – De fapt... nu este chiar un virus.

Max – Atunci ce e?

Kim – Este mai degrabă ceva ce se transmite prin contact auditiv. Sau vizual. Sau ambele. Prin mimetism, într-un fel.

Dom – Ah, da, acum e totul mult mai clar.

Kim – Cineva din vagonul 13 a avut în fața voastră un comportament nepotrivit, deviant, și deci periculos.

Pat – Ce fel de comportament?

Kim – Chiar nu vă amintiți?

Pat – Nu.

Kim – Nimeni dintre voi?

Dom – Nu.

Kim – Vom vedea. Tocmai de aceea v-am plasat în carantină, ca să verificăm că nu sunteți contagioși.

Pat – Contagioși? Dar tocmai ați spus că nu este vorba despre un virus!

Kim – Să verificăm că nu sunteți tentați să reproduceți această deviere periculoasă, dacă preferați. Cu riscul de a contamina și alte persoane.

Pat – Și cât timp intenționați să ne mai țineți aici până veți fi siguri că nu suntem... contagioși?

Kim – Așteptăm instrucțiuni în acest sens. Deocamdată, încercați să vă amintiți.

Max – Să ne amintim ce?

Kim – Ce ați văzut și ce ați auzit în vagonul 13. Vă las să reflectați puțin...

Pat – Dar totuși...

Kim – Asta este tot pentru azi. Dragii mei, ne vom revedea curând. Și între timp, dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați să ne anunțați.

Pat – Să vă anunțăm? Cum? Suntem închiși aici și nu avem nicio posibilitate de a comunica cu exteriorul! Nici măcar cu room service-ul...

Kim – Nu vă îngrijorați... Cereți și vi se va da. Căutați și veți găsi...

Dom – Bateți și vi se va deschide?

(Kim pleacă.)

Pat – Să ne amintim...

Max – Vă amintiți ceva?

Dom – Nu... Dar voi?

Pat – Nici eu...

Dom – Și apoi, dacă ne-am aminti ceva, nimeni nu ar spune, nu?

Max – Și de ce?

(Pat arată spre public.)

Pat – Vă reamintesc că suntem ascultați...

Dom – Asta nu riscăm să uităm.

Max – Să știi că ești ascultat... te face să eviți comportamentele deviate, nu?

Dom – Ce înseamnă un comportament deviant?

Pat – Deviant față de ce?

Max – Asta... nu știm.

Pat – Nu mai știm.

Dom – Cu siguranță am știut cândva... dar am uitat.

(Un moment de tăcere.)

Max – Toată discuția asta mi-a făcut poftă de mâncare. Vouă nu?

(Max iese.)

Pat – El chiar nu se gândește decât la mâncare, nu-i așa?

Dom – Mă întreb dacă tâmpitul ăsta nu e aici ca să ne supravegheze.

Pat – Suntem deja supravegheați, nu?

Dom – Să spunem că ne supraveghează din interior, atunci.

Pat – Un spion? Ar putea fi oricare dintre noi.

Dom – Da... De ce nu chiar eu?

Pat – Nu cred că sunteți de-ai lor.

Dom – Poate că dumneavoastră sunteți spioana. Și încercați să mă faceți să vorbesc.

Pat – În acest caz, nu prea îmi iese. Nu spuneți nimic.

Dom – Sunt doar precaut...

Pat – Atunci voi vorbi eu.

Dom – Cum doriți.

Pat – Am spus că nu-mi amintesc nimic, dar... nu este chiar adevărat.

Dom – Serios?

Pat – Îmi amintesc ceva.

Dom – Vă ascult... (*Arătând spre public*) Cu toții vă ascultăm...

Pat – Îmi amintesc cuplul care stătea lângă noi, în acel tren.

Dom – Așa...?

Pat – Bărbatul i-a spus femeii o poveste.

Dom – O poveste?

Pat – O poveste de nebuni.

Dom – Aș fi curios s-o aud.

Pat – Un nebun găsește o oglindă. Se uită în ea, își vede chipul și exclamă: „*Fața tâmpitului ăsta îmi spune ceva...*” Celălalt ia oglinda, se uită și el și răspunde: „*Normal, tâmpitul ăsta sunt eu!*”

Dom – Și vi se pare o poveste de nebuni?

Pat – În orice caz, doar un nebun ar putea spune o poveste atât de absurdă. Asta ni s-a spus dintotdeauna, nu?

Dom – Da...

Pat – Și totuși, cunoșteți deja această poveste, înainte să v-o spun eu...

Dom – Poate.

Pat – Ați auzit-o, la fel ca mine, în acel vagon.

Dom – Să presupunem că da. Și ce-i cu asta?

Pat – Femeia a făcut o grimasă ciudată. Trupul i-a fost zguduit de spasme din cap până în picioare. A deschis gura și un fel de strigăt sacadat i-a ieșit pe buze.

Dom – Un strigăt? Ce fel de strigăt?

Pat – Ha, ha, ha!

Dom – Ha, ha, ha?

Pat – Ha, ha, ha!

(*Începe să râdă isteric.*)

Dom – Mai încet, vă rog... Și după aceea?

Pat – Nu părea să sufere. Bărbatul s-a uitat la ea și a început să aibă aceleași simptome.

Dom – Deci chiar e contagios. Și apoi?

Pat – Au venit polițiștii și i-au luat pe amândoi.

Dom – Înțeleg...

Pat – Sigur că înțelegeți. Erați acolo, la fel ca mine.

Dom – Nu-mi amintesc...

Pat – Nu sunt o spioană. Puteți avea încredere în mine.

(Un timp. Dom o ia deoparte, în fundal, departe de public.)

Dom – Se numește râs.

Pat – Poftim?

Dom – Boala asta contagioasă, ale cărei simptome tocmai le-ați descris. Se numește râs.

Pat – Râs? Ce mai e și asta?

Dom – O boală pe care autoritățile sanitare reușiseră s-o eradicheze. Sau cel puțin așa credeau.

Pat – Dar ce fel de boală era?

Dom – O afecțiune foarte veche. La fel de veche ca omenirea. Simptomele erau relativ ușoare, dar ducea la comportamente haotice. Deviate, cum spun ei...

Pat – Dar tocmai v-am spus aceeași poveste și dumneavoastră nu ați râs.

Dom – A doua oară nu mai e la fel de amuzant. Și-apoi, am pierdut obiceiul de a râde. Nu mai știm ce e amuzant.

Pat – Amuzant?

Dom – Amuzant. Sau comic. Ceea ce declanșează râsul. Nu mai știm să râdem.

Pat – Dar dumneavoastră? Vă mai vine să râdeți vreodată?

Dom – În secret, vreți să spuneți? Pentru că altfel... Ați văzut ce pătesc cei prinși râzând.

Pat – Și ce dacă?

(Se apropie de ea și îi vorbește în șoaptă.)

Dom – Fac parte dintr-un grup.

Pat – Un grup terorist?

Dom – Da, dacă vreți. Ținem întâlniri secrete. Ne spunem povești amuzante și râdem. Sau cel puțin încercăm...

Pat – Povești de nebuni?

Dom – Trebuie să fii nebun ca să râzi de autorități? Sau chiar de Liderul Suprem...?

Pat – Dar să critici autoritățile e interzis, nu? Și să-l batjocorești pe Liderul Suprem e blasfemie.

Dom – Pe vremuri, blasfemia era permisă.

Pat – De unde știți toate astea?

Dom – Am găsit niște cărți.

Pat – Cărți?

Dom – Și ziare, de asemenea.

Pat – Ce mai sunt și alea?

Dom – Sunt ca niște tablete, dar literele sunt imprimate cu cerneală neagră pe hârtie.

Pat – Ca pe ambalaje?

Dom – Și pentru că nu sunt difuzate printr-o rețea, sunt imposibil de controlat.

Pat – Și, bineînțeles, sunt interzise.

Dom – A fost o vreme când nu erau... Era o altă epocă.

Pat – Nu-mi amintesc.

Dom – O epocă pe care toată lumea a uitat-o. Autoritățile au făcut tot posibilul pentru asta. Printre altele, arzând toate cărțile.

Pat – Râsul...

Dom – Se spune că asta era ceea ce definea omul. Ceea ce îl deosebea de animalele sociale, precum albinele, furnicile sau termitelile...

Pat – Ne-a rămas inteligența.

Dom – Dar pentru cât timp încă... Profesorii au devenit formatori. Politicienii reformatori. Informaticienii au devenit ordonatori și deja aproape calculatoare...

(Max se întoarce. Ceilalți abandonează conversația și adoptă o atitudine detașată.)

Pat – Ai mâncat bine?

Dom – A fost bun?

Max – Excelent.

Pat – Ce a fost azi?

Max – Pizza.

Dom – Iar?

Pat – Cât timp or să ne mai țină închiși aici, să mâncăm pizza?

Max – Mie îmi plac pizzele.

Dom – Și dacă am evada?

Max – Evada? Dar e interzis, nu?

Dom – Bineînțeles... Glumeam.

Max – Evident că e interzis. Și apoi, am risca să-i contaminăm pe ceilalți, afară.

Dom – Publicul, de exemplu. Acum nu par foarte amuzați, dar...

Max – Și oricum, ne-ar găsi repede...

Dom – Bun... Și atunci ce facem?

Pat – Mai e pizza?

Max – Sunt grămezi în congelator. Doar le bagi la microunde.

Dom – Te însoțesc.

(Dom și Pat ies. Kim intră.)

Kim – Ei bine? Ai reușit să le scoți vreo informație?

Max – Niciuna... Încep să mă întreb dacă sunt un informator atât de bun...

Kim – Da, și eu... Bun... Dar ai măcar o opinie?

Max – O ce?

Kim – Ce părere ai despre ei?

Max – Nimic. Mi-ați spus întotdeauna că gândesc prea mult, Șefule. Și că asta poate fi periculos...

Kim – Oricum, avem deja un dosar pe ei.

Max – Și pe mine, aveți un dosar?

Kim – Evident! De altfel, tu l-ai redactat, după ce te-ai autodenunțat la poliție ca să primești recompensa. Nu-ți amintești?

Max – Ba da, ba da... Mi-a adus zece ani de internare, ca să mă readucă pe calea cea dreaptă, cum spuneți dumneavoastră.

Kim – Dacă toată lumea ar fi ca tine, am avea mult mai puține probleme, crede-mă.

Max – Sunteți sigură că oamenii ăștia sunt periculoși, Șefule?

Kim – Încă mai ai dubii?

Max – Nu, bineînțeles...

Kim – Din moment ce nu ești în stare să le scoți nicio informație, o să-mi scrii un nou raport despre tine. Îmi vei face lista tuturor gândurilor tale deviate. Îl vreau mâine dimineață pe biroul meu.

Max – Da, Șefule.

(Max privește în jur, apoi spre spectatori.)

Kim – La ce te mai gândești acum?

Max – La nimic, vă asigur.

Kim – Văd bine că te gândești la ceva! Atunci?

Max – Mă întrebam... Ce loc e acesta?

Kim – Un teatru dezafectat.

Max – Un teatru?

Kim – Un loc unde oamenii obișnuiau să se adune pentru a râde împreună.

Max – Pentru a râde?

Kim – Pe vremuri era legal. Se putea face haz de orice. Chiar și de autorități.

Max – Chiar și de Liderul Suprem?

Kim – Chiar și de sine însuși.

Max – Bine că acele vremuri au apus pentru totdeauna.

Kim – Da... Să nu-mi spui că te mai gândești la ceva...

Max – Mă duc să-mi scriu raportul.

(Max iese. Kim se apropie de public.)

Kim – Și voi, sunteți bine? Niciun simptom alarmant? Niciun răs incontrollabil? Bun, atunci dacă stați cum trebuie, vă vom lăsa să plecați mai târziu...

(Kim iese. Dom și Pat revin.)

Dom – Crezi că e el?

Pat – Cine?

Dom – Sam! Crezi că e un spion?

Pat – Deci nu mai crezi că aș putea fi eu.

Dom – Nu.

(Un moment de tăcere.)

Pat – Cuplul acela... Ți-l amintești foarte bine.

Dom – Ce cuplu?

Pat – Bărbatul care îi spune o poveste femeii, iar ei râd amândoi.

Dom – Și de ce crezi că mi-l amintesc?

Pat – Pentru că acel cuplu eram noi.

Dom – Da, poate. *(Un moment)* Nu ai mai râs niciodată înainte?

Pat – Nu. Nu știam ce mi se întâmplă. Era ca și cum... Nu mai controlam nimic... Mi-era puțin rușine.

Dom – Înțeleg. Așa e mereu prima dată.

Pat – Și tu? Ai mai râs cu alte femei, înainte?

Dom – Da. Cu alte femei. Și cu alți bărbați. Uneori, în grup.

Pat – În grup...

Dom – Și ți-a plăcut?

Pat – Eu... Nu știu...

Dom – Ți-a plăcut.

Pat – Da...

Dom – O să vezi, după aceea nu te mai poți opri.

Pat – Asta mă sperie cel mai tare. Și de asta ne-au închis aici, nu?

Dom – Da... Ceilalți doi, cei din fața noastră, probabil că erau polițiști.

Pat – Ei sunt cei care ne-au adus aici. Aveau măști, dar le-am recunoscut vocile.

Dom – Deci știați.

Pat – Da. Dar de ce două persoane care râd îi îngrijorează atât de mult?

Dom – Râsul are un efect devastator, și ei știu asta.

Pat – Devastator? Vreți să spuneți că e periculos pentru sănătate?

Dom – Pentru sănătate, nu. Dimpotrivă, chiar face bine. Dar pentru ei, râsul e periculos.

Pat – Și de ce?

Dom – Când începi să râzi de orice, devii mult mai puțin naiv și, deci, mult mai puțin docil. Râsul este subversiv...

Pat – Și ce au de gând să facă cu noi?

Dom – Nu știu. Le este frică de noi.

Pat – Frică?

Dom – Se tem că acest râs este contagios. Și că această epidemie ar putea răsturna întregul sistem. Și pe ei odată cu el...

Pat – Credeți că ar putea să ne omoare?

Dom – Cu siguranță s-au gândit deja la asta. Dar nu pot să omoare pe toată lumea...

Pat – Și atunci ce facem?

Dom – Vreți să vă spun încă una?

Pat – Încă o glumă?

Dom – Dacă e să murim, măcar să murim de râs...

Pat – Vă avertizez, sunt măritată.

Dom – Stați liniștită, a râde nu e chiar o formă de înșelat.

Pat – Vă ascult...

Dom – Deci, e vorba despre...

Pat – Să nu rămânem aici, cred că suntem ascultați...

Dom – Aveți dreptate... Mai bine să mergem în camera mea...

(Ies. Kim și Max revin.)

Max – Poftiți, Șefule, iată raportul meu.

Kim – Nu e prea gros... Sunteți sigur că n-ați uitat nimic?

Max – Absolut sigur, Șefule.

Kim – Unde au dispărut? Să nu fi evadat...

Max – Probabil sunt în camerele lor.

(Se aud râsetele puternice ale lui Dom și Pat.)

Kim – Acum, măcar, e clar.

Max – Da... Au luat virusul, fără îndoială.

(Îi ascultă râzând din nou, ușor stânjeniți și tulburați.)

Kim – Ați râs vreodată?

Max – Nu. Dumneavoastră?

Kim – Pare dureros, nu?

Max – Nu știu, v-am spus că n-am râs niciodată. Încercați iar să mă prindeți cu ceva?

(Se aud alte hohote de râs în off.)

Kim – De data asta, nu avem de ales. Trebuie să raportăm Autorității...

Negru.

ACTUL 3

Kim este în picioare, purtând în continuare costumul său Mao. Dom, Pat și Max sunt așezați. Dom și Pat poartă în continuare bluzele albastre, roz sau verzi de pacienți, dar Max poartă acum o bluză albă, ca un infirmier.

Kim – Dragi prieteni, vă mulțumesc mai întâi că ați răspuns invitației noastre.

Pat – N-am prea avut de ales...

Dom – Suntem prizonieri!

(Kim își drege glasul și continuă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.)

Kim – Așadar, v-am reunit aici pentru o terapie de grup.

Pat – Vreți să spuneți un interogatoriu...

Kim – Știm că doi dintre voi au fost victimele unei crize de râs de când au ajuns aici. Ceea ce dovedește că unul dintre ei era deja contaminat înainte de această carantină. Iar celălalt a contractat virusul prin contact direct.

Dom – Dacă știți asta, atunci de ce această farsă de anchetă?

Kim – Așteptăm ca vinovații să se denunțe singuri. Face parte din terapie...

Max – Noi să râdem? Dar nici măcar nu știm ce înseamnă asta. Așa-i, prieteni?

Pat – Gata, lasă-te păgubaș... Am înțeles că ești un spion.

Max – Dar vă asigur că...

Dom – Un spion foarte prost, de altfel.

Max – Bine, fie, un infiltrat, poate. Dar nu sunt un spion. Spionii sunt cei de partea greșită. Noi suntem de partea bună, nu-i așa, Șefule?

Kim – Domnul nu este un spion. Este un informator.

Dom – Și dumneavoastră, ce sunteți exact?

Kim – Sunt reformatorul vostru.

Dom – Un reformator?

Kim – Sunt aici ca să vă reformez.

Dom – Nu asta este sensul original al cuvântului „reformator”.

Kim – Uitați-vă în dicționar și o să vedeți!

Dom – Ați rescris voi tot dicționarul. Dar am găsit un exemplar dintr-o veche enciclopedie și știu ce înseamnă toate aceste cuvinte odinioară.

Kim – Acum, Autoritatea este cea care stabilește sensul fiecărui cuvânt, având în vedere doar binele Națiunii.

Dom – Ați rescris totul, chiar și Biblia! L-ați înlocuit pe Dumnezeu cu Liderul Suprem! Și ați ars toate cărțile, ca să nu rămână nicio urmă a trecutului!

Kim – Se pare că nu pe toate, din moment ce pare că ați citit câteva.

Dom – Astăzi, singurul lucru pe care îl putem citi este pe un ecran, printr-o rețea pe care o controlați în totalitate.

Pat – Deci, vreți să ne reformatați... Să ne ștergeți hard disk-ul și să reinstalați sistemul de operare, nu?

Dom – Și probabil să instalați și un antivirus...

Kim – Râsul este foarte adictiv. După ce ai râs o dată, vei fi mereu tentat să o faci din nou.

Pat – Deci, după dumneavoastră, râsul ar fi o drogă?

Dom – O drogă ușoară, cel puțin.

Kim – Dependența de râs este ca dependența de alcool. Nu te vindeci niciodată complet. Poți să te abții de la râs. Dar tentația va fi mereu acolo.

Max – Alcoolic o dată, alcoolic pe viață.

Kim – Știi despre ce vorbești. Te-am trimis la dezintoxicare timp de zece ani. Beam alcool pe ascuns. Și te-ai autodenunțat la poliție.

Max – Acum nu mai beau.

Dom – Dar mănâncă în schimb...

Max – Deci această terapie e un fel de întâlnire a Alcoolicilor Anonimi?

Kim – Exact... O întâlnire a Râzătorilor Anonimi.

Pat – Al cărui scop este să-i demascheze pe cei care râd pe ascuns.

Kim – Exact.

Dom – Și cum aveți de gând să faceți asta?

Kim – O să vă spun o poveste. O poveste amuzantă, cică. Vom vedea cine dintre voi începe să râdă.

Pat – Înțeleg. Un fel de test de depistare.

Dom – E curios, dar indiferent ce poveste veți spune, mă îndoiesc că va face pe cineva să râdă.

Kim – Și de ce?

Dom – Pentru că, ca să râzi, trebuie să fii între oameni de bună companie și care își dau consimțământul.

Pat – Aici, în mare, ne spuneți că primul care râde pleacă într-un lagăr de reeducare.

Dom – Sau, și mai rău, va fi executat.

Kim – Cum v-ați dat seama?

Pat – Eu sunt deja moartă de râs...

Kim – Bine, o să vă spun oricum povestea mea.

Max – Vă ascultăm, Șefule.

Kim – Un nebun găsește o oglindă. Se uită în ea, își vede fața și exclamă: *Fața tâmpitului ăstuia îmi spune ceva*. Celălalt ia oglinda, se uită și el și răspunde: *Evident, sunt eu*.

Max – E complet idiot.

Kim – Tocmai asta e partea amuzantă, nu? Sau cel puțin așa cred.

Dom – Depinde cum o spui.

Pat – Și mai ales cine o spune.

Kim – Credeți?

Pat – Când știi că vei fi executat dacă râzi, asta nu ajută.

Kim – Chiar credeți asta?

Pat – Păi nu.

Kim – Înțeleg ce vreți să spuneți... Atunci hai să spunem altfel... Primul care râde primește o palmă! Cine vrea să joace cu mine?

(Ceilalți rămân tăcuți.)

Max – Eu vreau să joc, Șefule.

Kim – Bun... Dacă râzi, pierzi...

(Fiecare ia un pahar cu apă și bea, păstrând lichidul în gură. Apoi, își apucă reciproc bărbia. Rămân nemișcați și tăcuți pentru un timp îndelungat, privindu-se fix în ochi cu o expresie foarte serioasă. Ceilalți îi privesc, perplecși. Treptat, Max începe să zâmbească, apoi izbucnește într-un hohot de râs, scuipând astfel în fața celui alt apa pe care o ținea în gură. Râsul fiind contagios, toți ceilalți izbucnesc la rândul lor în râs.)

Kim – Deci toată lumea e contaminată...

Dom – E unul de-al nostru, a început să râdă ca și ceilalți...

Kim (către Max) – Bun, acum chiar ești în carantină.

(Max încearcă să își reia seriozitatea.)

Max – La ordinele dumneavoastră, Șefule.

(Dar Max nu se poate opri din râs.)

Kim – Ți se pare amuzant?

Max – Deloc! Sau, de fapt, ba da, dar...

Dom – Vedeți? Puteți fi și dumneavoastră amuzant, dacă vreți. Sau mai degrabă... când nu vreți.

(Toți continuă să râdă isteric. Kim pare foarte deranjată și chiar speriată de acest hohot general.)

Kim – Vă ordon să încetați să râdeți!

(Dar ceilalți, cuprinși de râsul incontolabil, nu se pot opri. Kim își acoperă urechile și iese în grabă. Dom, Pat și Max încep să se calmeze treptat.)

Dom – Și, cum a fost?

Max – Să râd? Nu știu... Credeam că e dureros. Dar, de fapt, e destul de plăcut.

Pat – Foarte plăcut...

Max – Oricum, te eliberează.

Dom – Și să te gândești că, odinioară, oamenii aveau dreptul să râdă în public...

Pat – Cum s-a ajuns aici?

Dom – A început acum mult timp, dar s-a instalat treptat. Mai întâi, s-a interzis să se râdă de anumite lucruri. De religie, mai întâi...

Max – Și de autorități, bineînțeles.

Dom – Apoi l-au transformat pe Liderul Suprem într-un nou Dumnezeu, și orice critică a devenit un blasfem.

Max – Și alcoolul a fost interzis. Pentru că, atunci când ești beat, ai tendința să râzi mai ușor.

Dom – Autoritatea stabilise o listă de subiecte despre care încă se mai putea râde. De-a lungul anilor, lista a devenit din ce în ce mai scurtă.

Max – Până când, într-un final, au decis că cel mai simplu era să interzică râsul cu totul.

Dom – Și așa, încetul cu încetul, din faptul că nu mai aveam voie să râdem de anumite lucruri, am ajuns să nu mai avem voie să râdem deloc...

Max – Până la urmă, nici măcar nu mai aveam dreptul să râdem de noi înșine...

Dom – Nici măcar cei săraci nu mai aveau voie să râdă de propria lor mizerie.

Pat – Dar cum au reușit să impună această interdicție?

Dom – Autoritățile au tratat râsul ca pe o boală mintală. Cei prinși râzând erau internați imediat.

Max – Și, bineînțeles, au eliminat orice lucru care putea stârni râsul.

Dom – Interzicerea ziarelor, închiderea teatrelor, autocenzură generalizată...

Max – Clovnii, comedianții și umoriștii au fost considerați teroriști periculoși.

Dom – Râsul a fost tratat ca lepra, odinioară. Oameni au fost zidiți de vii în casele lor pentru că fuseseră auziți râzând.

Max – Și au forțat întreaga populație să poarte mască.

Dom – Sub pretextul de a se proteja de un virus. În realitate, era ca să nu se mai vadă nici măcar un zâmbet pe chipul nimănui. Aceste măști deveniseră niște botnițe.

Max – Așa cum era în unele religii, odinioară.

Dom – Până când Autoritatea a devenit singura și unica religie.

Max – Încetul cu încetul, nu s-a mai auzit râs nicăieri.

Dom – Interzicând râsul, desigur, au interzis și critica, și protestele.

Max – Fără conflicte sociale, fără dezbateri politice și, deci, fără alegeri.

Dom – Așa cum era deja cazul în multe dictaturi, fie laice, fie religioase.

Max – Autoritatea credea că acest „rău” a fost eradicat definitiv. Dar câteva cazuri sporadice au reapărut recent. Iar voi sunteți printre ele.

Pat – Și ce vor face cu noi? Ne vor ucide?

Max – Înainte să vă elimine, pentru că sunteți considerați rătăcitori incorrigibili și deci incurabili, vor să vă folosească pentru experimente.

Pat – Experimente?

Max – Să studieze reacția publicului la contactul cu voi, să observe cum se răspândește „boala” și să vadă ce ravagii poate face râsul într-o populație „sănătoasă”.

(Pat privește publicul.)

Pat – Deci, ar fi trebuit să-i facem să râdă?

Dom – Știm doar câteva glume proaste...

Pat – Trebuie să învățăm din nou să râdem. Și să-i facem și pe ceilalți să râdă.

(Un moment de tăcere.)

Max – Și ce se va întâmpla dacă Liderul Suprem ne va abandona?

Dom – Nu va fi sfârșitul lumii. Va fi un nou început. Formatorii vor redeveni profesori. Iar reformatorii, politicieni...

Max – Și informatori ca mine? Eu nu știu să fac nimic! Ce mă fac?

Dom – Dacă nu știi să faci nimic, poți deveni actor.

Negru.

ACTUL 4

Pat face pașii, neliniștită. Se apropie de public.

Pat – Nu vă faceți griji, o să vă eliberăm și pe voi curând. În orice caz, sper...

(Dom intră.)

Dom – Deci, noutăți?

Pat – Nimic nou. Mi s-a părut că aud ceva agitație afară. Dar sunetul e foarte slab.

Dom – Teatrele sunt mereu foarte bine izolate fonic.

Pat – Unde a dispărut spionul?

Dom – Termină ultimele pizza...

Pat – Suntem tot închiși aici, tăiați de lume. Au trecut zile întregi fără să avem vreo veste din exterior.

Dom – Când nu va mai fi nimic în congelator, vom muri de foame. Noi, care credeam că vom muri de răs...

Pat – Credeți că vom ieși vii de aici?

Dom – Oare nu eram deja morți înainte să fim puși în carantină...?

Pat – Aveți dreptate. Singura adevărată boală de care suferim de mult timp e deprimarea cronică.

Dom – Iar răsul ar fi mai degrabă antidotul.

(Max revine.)

Max – Aud niște zgomote ciudate afară... Voi nu?

Dom – Nu...

(Toți trei ciulesc urechile.)

Pat – Ba da... Poate... Vine de foarte departe...

Dom – Sună a... explozii, nu?

Max – Explozii? Explozii de răs, atunci.

(Kim revine. Are fața tulburată, hainele șifonate. Poartă un panou de interdicție a răsului: pe o foaie prinsă într-o ramă rotundă, încadrată cu roșu, apare un chip râzând ca un emoticon, tăiat de o linie roșie.)

Max – Nu arătați prea bine, Șefule. Ce s-a întâmplat?

Kim – Situația a evoluat...

Max – Și nu în bine, din câte văd.

Kim – Depinde pentru cine.

Max – Epidemia se răspândește?

Kim – Din păcate, a devenit o pandemie globală. O criză de râs complet scăpată de sub control. Un hohot generalizat. Se raportează explozii de râs peste tot în oraș.

Max – E chiar atât de grav?

Kim – Râsetele izbucnesc la fiecare colț de stradă. Poliția este complet depășită. Și mai rău. Mulți polițiști au murit deja de râs... Râd până le cad fălcile! Râd până le pocnesc coastele! Se tăvălesc pe jos! Se îneacă de râs! Se îndoiaie de râs! Râd ca nebunii! Râd ca niște hiene! Râd până se pipi pe ei! Râd până le curg lacrimile!

Max – Ah, deci se poate și plânge de râs?

Kim – Știți vorba aia, *cu cât suntem mai nebuni, cu atât râdem mai mult?*

Max – Nu.

Kim – Ei bine, pot să vă spun că acum întreaga lume a înnebunit!

Dom – Atunci revoluția e în marș...

Kim – Întregul nostru sistem se prăbușește. Autoritățile au demisionat, iar Liderul Suprem a părăsit țara.

Max – Liderul Suprem? Dar unde a plecat?

Kim – A cerut azil politic la Vatican. Acolo, cel puțin, nu riscă să moară de râs.

Pat – Și noi? Ce aveți de gând să faceți cu noi?

Kim – Nu mai are rost să vă ținem în carantină. Sunteți liberi.

Dom – În sfârșit... Sunt curios să văd așa ceva. Oameni care râd pe stradă, în mijloacele de transport, și de ce nu, mâine, în cinematografe și teatre.

Kim – Mie nu mi se pare deloc amuzant.

Pat – Haideți! Veniți să vă spargeți de râs cu noi!

Dom – O știți pe asta? Era odată un nebun care voia să interzică râsul pe întreaga planetă...

Max – Și, în final, tot el s-a sufocat de râs.

(Ceilalți izbucnesc într-un hohot puternic. Kim începe să râdă nervos și, treptat, râsul ei se transformă în convulsii, apoi se prăbușește. Pat se apleacă asupra ei.)

Pat – A murit! Deci chiar se poate muri de râs?

Max – E un fenomen observat recent. Cei din Autoritate mor pe loc când sunt expuși la un val de râsete.

Dom – De asta au vrut cu orice preț să oprească epidemia.

Pat (*către Max*) – Dar tu nu ai murit.

Max – Probabil pentru că nu mai credeam în ei...

Dom – Erai deja vaccinat, într-un fel. Ca și noi!

Pat – Deci suntem liberi?

Dom – Liberați să râdem din nou de orice!

Pat – Și noi care credeam că e vorba de gripa aviară sau Tsingtaovirus...

Max – Și acum ce facem?

Dom – Vom învăța din nou să râdem. Vom învăța din nou să trăim.

Pat – Mă cam sperie asta...

Dom – E normal. La început, sclavii eliberați nu știu ce să facă cu libertatea lor.

Max – Pot să mă reapuc de băut?

Pat – Sigur! Dar poate că nici nu vei mai simți nevoia.

Max – E minunat! Dar adevărul e că amețește puțin.

Dom – Da... Suntem porumbeii unui magician dispărut.

Max – Ce înseamnă asta?

Dom – Ne-am născut dintr-un truc de magie. Dar magicianul care ne-a scos din neant nu mai e aici. Nu știm nimic despre iluzia care ne-a creat și nu mai știm ce să facem cu aripile noastre...

Pat – Frumos spus.

Dom – E poezie.

Pat – Poezie?

Dom – Încă un lucru pe care îl interziseseră.

Pat – Mai sunt și altele?

Dom – O mulțime! De exemplu, orgasmul. Nu știți nici ce e asta?

Pat – V-am spus, sunt măritată...

Dom – Vă voi arăta mai târziu, în privat... Veți vedea. Orgasmul este pentru iubire ceea ce râsul este pentru inteligență sau ceea ce strănutul este pentru răceală. Nu vindecă, dar pe moment, ușurează.

(Kim își revine în simțiri.)

Pat – Ia te uită, până la urmă nu e chiar moartă.

Max – Probabil nici ea nu mai credea cu adevărat în toate astea.

Kim – Ce mi s-a întâmplat?

Pat – Ați fost victima unei crize de râs. Nu vă faceți griji, acum sunteți bine.

Max – Și publicul? L-am uitat.

Dom – Acum că avem din nou dreptul să-i facem să râdă fără să fim pedepsiți...

Max – Avem voie, Șefule?

Kim – Suntem într-un teatru, până la urmă.

Dom – Atunci va trebui să inventăm noi povești amuzante.

Kim – Da, pentru că povestea aia cu nebunii care se privesc în oglindă, sincer, n-am înțeles-o nici acum...

Dom – De fapt, e o poveste simbolică.

Kim – Simbolică? Ce mai e și asta?

Dom – Umorul este o oglindă. Este oglinda pe care comedianții o întind publicului, ca acesta să poată râde de propriile defecte.

Pat – Și toți ne putem recunoaște în această oglindă.

Dom – Toți. În afară de nebuni, care preferă să spargă oglinda ca să nu vadă chipul schimonosit pe care le-l reflectă.

Max – Atunci, să râdem!

Dom – E libertatea noastră, și, ca să citez un umorist din secolul trecut: *Libertatea se uzează doar dacă nu o folosești.*

Pat – Să râdem împreună, dar să râdem de orice...

Max – Pentru că, dacă astăzi nu mai putem râde de orice, mâine nu vom mai putea râde deloc.

(Max ia panoul de interdicție a râsului și îl îndeasă pe capul lui Kim. Toți izbucnesc într-un râs zgomotos, care poate fi amplificat cu râsete preînregistrate.)

Negru.

Sfârșit.

Autorul

Jean-Pierre Martinez este un dramaturg francez de origine spaniolă, al cărui parcurs atipic i-a conturat o voce artistică unică. Având o formare academică solidă, el deține diplome în economie și marketing (Sciences Po), literatură spaniolă și engleză (Sorbonne), lingvistică și semiotică (École des Hautes Études en Sciences Sociales), precum și scenaristică (Conservatoire Européen d'Écriture Audiovisuelle).

De-a lungul carierei sale variate, a fost baterist în trupe rock, semiolog în publicitate, scenarist de televiziune, profesor de limba franceză la o universitate din Texas și formator de scenariști la Paris. Astăzi, piesele sale sunt jucate pe cinci continente.

Susținător fervent al independenței dramaturgilor, Jean-Pierre Martinez a făcut alegerea îndrăznească de a oferi gratuit toate piesele sale companiilor de teatru, prin intermediul site-ului său. Traduse în peste douăzeci de limbi, aceste opere au ajuns la trupe emergente și comunități unde teatrul este un instrument al schimbării sociale. Astăzi, piesele sale sunt studiate în școli și universități din Franța și din întreaga lume, consolidându-și astfel impactul cultural.

Cu 114 piese de teatru scrise până în prezent, Martinez construiește un univers teatral unic și captivant. Amestecând cu măiestrie genurile, stilul său este adesea comparat cu cel al marilor dramaturgi francezi de comedie, precum Feydeau și Courteline, având totodată o notă de absurd în stilul lui Ionesco. Deși ancorate în realitatea cotidiană, piesele sale tind adesea spre fantastic și suprarealism, fiind animate de dialoguri naturale și pline de forță.

Expertiza sa în naratologie și scenaristică se reflectă în construcția solidă a intrigilor, pline de răsturnări de situație neașteptate. În multe dintre operele sale, Martinez abordează critica socială prin caricatură și parodie, prezentând personaje atât victime ale normelor sociale, cât și complici la perpetuarea acestora. Această dualitate amintește de spiritul satiric al lui Molière, combinând critica acidă cu profunzimea umană.

Pentru Jean-Pierre Martinez, teatrul este mai mult decât divertisment – este un spațiu de reflecție și acțiune. Comedia devine un instrument puternic de apărare a valorilor universale, precum libertatea, egalitatea și echitatea.

Dincolo de umor, piesele sale pun în discuție teme actuale esențiale, precum: apărarea laicității, amenințările la adresa democrației, ascensiunea populismului și a extremismului, provocările ecologice ale omenirii.

Prin utilizarea umorului și a meta-teatralității, Martinez explorează rolurile actorilor, ale publicului și ale teatrului în sine. Această abordare adaugă profunzime lucrărilor sale, asigurându-le un impact larg, fără a compromite accesibilitatea. Angajamentul său de a crea piese inteligente, dar accesibile demonstrează relevanța continuă a teatrului în societatea contemporană.

Jean-Pierre Martinez promovează un teatru popular în cel mai autentic și nobil sens al cuvântului: captivant, dar fără a fi simplist, irreverențios, dar fără vulgaritate, angajat social, dar fără a deveni moralizator. Piesele sale continuă să inspire și să distreze publicul din întreaga lume.

Acest text este protejat de legile dreptului de autor.

Încălcarea intenționată a drepturilor de autor constituie o infracțiune și poate fi investigată, putând duce la o pedeapsă maximă de până la 3 ani de închisoare și o amendă de 300.000 EUR.

Toate piesele lui Jean-Pierre Martinez sunt disponibile pentru descărcare gratuită pe site-urile sale. Cu toate acestea, orice reprezentare publică, fie ea profesionistă sau amatoră, necesită o autorizare prealabilă din partea autorului.

Pentru a contacta Jean-Pierre Martinez și a solicita permisiunea de a pune în scenă una dintre operele sale:

<https://comediatheque.net/>

<https://jeanpierremartinez.net/>

Avignon – Februarie 2025

© La Comédiathèque

Piesă disponibilă pentru descărcare gratuită